

het allerslechste
dichbundel ooit

het allerslechste dichbundel ooit

Paul Dunki Jacobs alias Paul dunki Jacobs

Brave New Books
www.bravenewbooks.nl

het allerslechste dichbundel ooit, voor het eerst voor en door mij
verschenen in 2019

Schrijver en tekenaar: Paul Dunki Jacobs alias Paul Dunki Jacobs

Coverontwerp: Paul Dunki Jacobs alias etc. en Jezus

ISBN: 9789402194623

© Paul Dunki Jacobs alias dat weet u nu wel

Disklemer: De meeste gedichten zijn verzonnen gebeurtenissen, met verzonnen personen. De meeste gedichten zijn op waargebeurde verhalen gebaseerd en u kunt zo zien over wie het gaat.

De meeste tekeningen heb ik zelf gemaakt. De meeste tekeningen heb ik van het internet gerukt en hier en daar bewerkt. Dit heb ik vooral met auteursrechtelijk-beschermd-materiaal gedaan, zonder toestemming en zonder bronvermelding. Veel teveel werk.

Als contraprestatie mag u alles uit dit boekje, dat door mij gemaakt is en mijn intellectueel eigendom is, ook gewoon jatten. Mijn IQ is nogal laag (vandaar het woord eigen-dom), dus zo intellectueel is allemaal ook weer niet. Maar, ga vooral uw gang.

Plagiëren dus. De Drentenaren hebben er hele hutten mee gebouwd.

Eerder verschenen werk van de schrijver.

Consulteer sites als Bol.com of BookSpot.nl of ga naar de lokale boekhandel en vraag de medewerker om voor u in de computer te kijken. Dit scheelt mij een hoop typewerk, want ik heb inmiddels een stuk of 12 boeken geschreven en 5 dichtbundels.

We gaan nu beginnen

Welkom, beste lezer, ter dezent dichbundel. De meeste gedichten en vertelsels beslaan meer dan één pagina, dus leek het me een goede zaak om zo'n gedicht of vertelsel op een *even* pagina te laten beginnen, zodat u de spinsels beter kunt overzien (al lezend komt u achter de genialiteit van dit idee).

Hier en daar zal een tekening u het vergezicht versperren, maar laat u zich daar niet door ontmoedigen.

Ik hoop dat u zich ergert aan de slechte kwaliteit van dit werkje. Dat zou heel fijn zijn, want dat is mijn streven geweest. Maar, zoals zo vaak met de dingen in mijn leven, kan het ook zomaar tegenzitten.

Dit wordt mijn 5de (vijfde) dichtbundel. Een lustrum voor het oog en het hart. Niets ten nadele van de vorige 4 (vier) dichtbundels, maar die waren gewoon beter.

Maar goed, ik ga onverdroten voort op mijn pad, dat rechtsreeks naar de hemel reist. Meestal reist een pad niet met de reiziger mee - het blijft gewoon liggen waar het ligt – maar, omdat ik gehoord heb dat het niet 'cool' is om de hemel als doel te hebben, wordt het pad het doel en dan moet het wel met me meereizen. Als u de diepgang van deze filosofie doorgrondt, dan weet u meer dan ik. Kijk, de eerste oneven pagina is volgeluld. Op naar pagina 6 (zes).

Rare droom

Vannacht had ik een rare droom. Ik was in een danshal en danste mee. Het zwieren en zwaaien ging mij slecht af omdat ik een bloedhekel heb aan dansen. De muziek begeleidde echter een zanger die prachtige teksten zong. Tijdens de droom werd ik langzaam wakker. Ik vocht hier tegen, want ik wilde verder luisteren naar deze mooie teksten, maar het lukte niet. De woorden van de zanger, die nu snel uit mijn geest vervaagden, speelden tanend en wirwarrend door mijn hoofd. Wat zong hij ook weer? Het was nu zaak om vlug op te staan en slaapdrongen de laatste flarden tekst vast te leggen met de spraakrecorder van mijn telefoon.

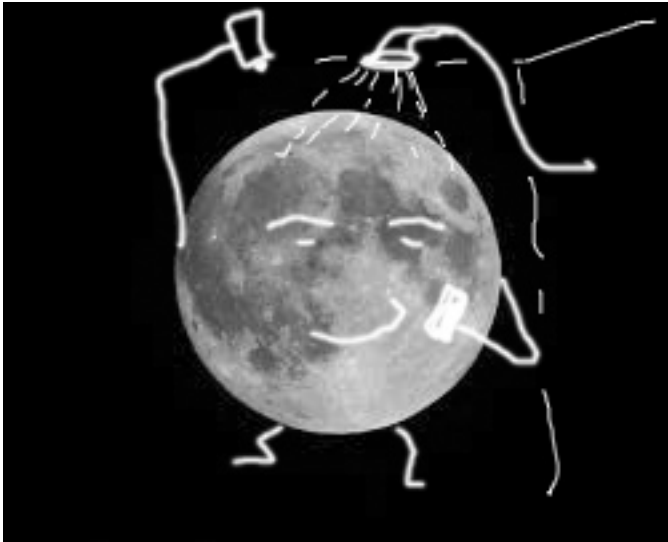
'Het zacht geknede zilver kleurde de inhoud van zijn glas.' En nog iets met *'geheimen van een duistere nacht'*, maar dat was het dan.

Mijn hoop is dat de droom en de zanger vannacht opnieuw langskomen. De telefoon ligt voortaan op het nachtkastje, want nog eens half wakker naar de huiskamer waggelen om de helft van de cadeautjes missen, wil ik niet. Misschien vormen deze flarden de basis voor een prijswinnend gedicht? Het zal tijd worden, want ik heb inmiddels al vier (4) dichtbundels geschreven en ben nooit verder gekomen dan het voordragen van twee (2) gedichten in een koude, winderige schuur, voor twaalf (12) man publiek.

Toegegeven, die waren zo verpletterd, dat ze er nu nog staan.

Haar lippen waren vol
Ze leken me echt
Geen botoxgeïnduceerde schone schijn
Haar ogen, mysterieus als de wassende maan
Verlichtten haar zachte, jonge lijf
Lenig nog, fris nog
De ober kwam en vulde bij
Het zacht geknede zilver kleurde de inhoud van haar glas
Zachtjes wiegend op de muziek kwam zij
Op mij af
Hallo, zei ze
Jij zit vol met geheimen van een duistere nacht
Ga je deze met mij delen?
Dan zijn het geen geheimen meer, zei ik, en wat overblijft,
is een duistere nacht
Neem mij mee, zei ze zacht, jouw koude nacht in
En vertel me alleen over de dingen die ik weet

z.o.z gaat het verhaal verder

DE WASSENDE MAAN

Oké, ik zal geen prijs winnen met dit gedicht, maar ik heb wel een hele mooie nacht beleefd. Met de kou viel het op een gegeven ogenblik reuze mee.